

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **S. M. J. J.**,
nar.,
státní příslušnost: Irák,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2022, č. j. KRPA-338290-33/ČJ-2022-000022-MIG,

takto :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2022, č. j. KRPA-338290-33/ČJ-2022-000022-MIG, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Návrh žalobkyně na přiznání **odkladného účinku žalobě se zamítá.**

Odůvodnění :

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobkyně zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena na 50 dní ode dne vydání napadeného rozhodnutí.

2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný je povinen se vždy zabývat možnostmi uložení mírnějších opatření na místo zajištění, kdy k tomuto odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016-39, dle kterého je třeba se ve vztahu k možnosti zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zabývat individuálními okolnostmi případu a posoudit možnost uložení mírnějších opatření. Uvedené platí i pro ostatní důvody zajištění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť smyslem první úpravy, která vychází z čl. 15 odst. 1 návratové směrnice, je minimalizace zásahů do osobní svobody v případě zajištění cizince za účelem vyhoštění.
3. Podle žalobkyně lze k zajištění přistoupit pouze tehdy, když mírnější opatření nebudou dostatečně účinná. Rozhodnutí o zajištění musí být také proporcionální ve vztahu k poměrům cizince, v daném případě žalobkyně a jejího manžela. K tomu žalobkyně odkázala na návratovou směrnici, rozsudek Soudního dvora ve věci El Dridi a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 132/2011-51 ze dne 7. 12. 2011.
4. Žalobkyně uvádí, že jí bylo sděleno, že může ZZC opustit, proto předala i s manželem převzaté věci včetně jídla a pití. S manželem disponují dostatečným finančním obnosem 7 000 EUR k zajištění potřebných výdajů. Žalobkyni je vyhrožováno smrtí rodinnými příslušníky z důvodu nesouhlasu se sňatkem s jejím manželem, který je občanem Sýrské republiky. Z tohoto důvodu trpí žalobkyně úzkostnými stavy a strachem o život, ví, že v případě návratu do vlasti jí hrozí smrt.
5. Poukazuje na mimořádnost institutu zajištění a skutečnost, že jeho délka nesmí přesáhnout přiměřenou délku potřebnou k zajištění cíle. Pokud správní orgán nepostupuje aktivně a svědomitě, pokud jeho postup směřující ke správnímu vyhoštění není řádný, přestává být zajištění oprávněné. Správní orgán musí důkladně posuzovat skutečnosti, které by odůvodňovaly opakované zajištění. Tyto skutečnosti musí být doloženy. Bez dodržení těchto podmínek nemá skutková podstata, ze které žalovaný vycházel, oporu ve správním spise.
6. Dle žalobkyně v rozhodnutí absentují dostatečné úvahy vedoucí k závěru, že žalobkyně nebude se správním orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a bude mařit rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný pouze uvedl, že dobu prodloužení zajištění stanovil s ohledem na předpokládanou složitost přípravy vyhoštění, není ale již jasné, jaké úvahy vedly žalovaného k tomu, že bude možné správní vyhoštění realizovat právě ve lhůtě 50 dnů. Zdůvodnění tak není dostatečně určité a zakládá se na pravděpodobnosti. Reálný předpoklad vyhoštění pravděpodobně absentuje, v zajištění nelze pokračovat.
7. Dle žalobkyně měl žalovaný s ohledem na aktuální délku jejího zajištění použít některé ze zvláštních opatření. Možnosti této alternativy posoudil nedostatečně. Dle rozhodnutí je důvodem k zajištění již to, že se žalobkyně nacházela na území nelegálně. Takto paušalizované rozhodování nelze připustit. Žalobkyně zde nepáchala žádnou trestnou činnost. Žalovaný dostatečně neprokázal, že by uložené správní vyhoštění nerespektovala.
8. Zajištění nesmí být svévolné. Pokud by v době vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení bylo pravděpodobné, že cíl nepůjde naplnit, odporovalo by rozhodnutí zákonu. K účelu zajištění se vztahuje i přípustná délka trvání zajištění, zajištění nelze nutně

prodlužovat do maximální možné doby pouze proto, že trvají obavy z maření správního vyhoštění. Správní orgán musí v odůvodnění vyhodnotit, jaké kroky bude k přípravě správního vyhoštění potřeba učinit, musí upřesnit časový odhad jednotlivých prováděných úkonů. Musí postupovat individuálně. Ačkoli dle žalobkyně žalovaný prodloužení doby zajištění zdůvodnil, je jeho odůvodnění šablonovité a není z něj patrné, zda byla zohledněna konkrétní situace žalobkyně. Proto je ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

9. Podle žalobkyně došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
10. Žalobkyně v žalobě také navrhla přiznání odkladného účinku žalobě. Trváním zajištění by jí dle jejího názoru vznikla nepoměrně větší újma, než jaká vznikne jeho přiznáním, docházelo by k porušování jednoho ze základních lidských práv na osobní svobodu a nedotknutelnost.
11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že v případě žalobkyně byly naplněny podmínky pro zajištění, žalobkyně naplnila skutkovou podstatu dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 19. 10. 2022 s ní bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění. Žalovaný má za to, že na základě řádného posouzení dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nebylo možné užít na místo zajištění některé z mírnějších zvláštních opatření. Žalobkyně byla dne 19. 10. 2022 předána žalovanému Migračním centrem v Holešově z důvodu podezření, že se dopustila protiprávního jednání, kdy vstoupila na území ČR nelegálně bez oprávnění za pomoci převaděčů. Na základě její výpovědi bylo zjištěno, že přicestovala z Turecka přes Srbsko, kde za pomoci převaděče přelezla hraniční oplocení do Maďarska a dále pokračovala osobním vozem do ČR, kde přijela dle svého tvrzení 18. 10. 2022. Žalobkyni bylo 19. 10. 2022 uloženo správní vyhoštění. Proti rozhodnutí o jeho uložení podala odvolání, o kterém nebylo k datu rozhodnutí o zajištění rozhodnuto, správní vyhoštění proto nebylo k tomuto datu možné realizovat. Toto odvolání bylo dne 22. 11. 2022 zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Dne 25. 10. 2022 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu následně bylo vydáno MV ČR rozhodnutí o zajištění žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu s nabytím právní moci dne 27. 10. 2022. Žalovaný z tohoto důvodu zajištění žalobkyně ke dni 31. 10. 2022 ukončil. Jelikož žalobkyně následně vzala svou žádost zpět, bylo jí dne 4. 11. 2022 předáno rozhodnutí o zastavení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně žalobkyni zajistil podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to na 50 dnů. Nejedná se o prodloužení zajištění, ale o zajištění po ukončení zajištění podle § 46a zákona o azylu. Žalovaný má za to, že jasně definoval, z jakých důvodů žalobkyni neuložil některé ze zvláštních opatření. V této souvislosti poukázal také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016-38. Žalobkyně jednoznačně pobývala v době svého zajištění na území České republiky v rozporu se zákonem o pobytu cizinců bez platného pobytového oprávnění. Prizmatem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie. Další odklad vyhoštění v průběhu účinků správního vyhoštění by byl v rozporu se zájmem státu, aby se dotčená cizinka již na území nezdržovala. Za této situace při naplnění skutkové podstaty ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je bez významných okolností v podstatě vyloučeno aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť k danému cíli by nevedlo. Po zhodnocení dosavadního chování

žalobkyně, které lze svou povahou považovat za jednání závažné, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců, dospěl žalovaný k závěru, že v jejím případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude zmařen, proto přistoupil přímo k zajištění žalobkyně, aniž by předtím uložil mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření.

12. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
13. Dle úředního záznamu ze dne 19. 10. 2022 byla téhož dne žalobkyně eskortována z Migračního centra v Holešově. Svou totožnost prokázala iráckým cestovním dokladem. Poprvé byla omezena na osobní svobodě dne 18. 10. 2022.
14. Při výslechu žalobkyně uvedla, že je zdravá. V roce 2020 cestovala letecky do Turecka, kde obdržela srbské vízum, 9. 10. 2022 přiletěla do Srbska. S pomocí převaděče překonali plot do Maďarska. Odtamtud cestovali dodávkou, která je vysadila někde v lese v ČR. Cestovalo 8 osob včetně žalobkyně a jejího manžela, za kterého se provdala v roce 2020. Děti nemají. Manžel jí sdělil, že jsou v ČR. K dotazu, zda si je žalobkyně vědoma toho, že pobývá na území ČR bez oprávnění, uvedla, že jí převaděč neřekl, že musí mít vízum. Nikde v ČR nebydlí, pouze tudy projíždí, má s sebou nějaké peníze, ale neví přesně kolik. V ČR ani EU nemá žádné příbuzné, rodiče žijí v Turecku. Nemá k ČR žádné vazby. K dotazu, zda do domovského státu dobrovolně vycestuje, uvedla, že chce do Německa, do Iráku se vrátit nemůže. Vycestuje proto do Německa, nikoli do Iráku. Důvodem odjezdu z vlasti byl nesouhlas rodiny s jejím sňatkem. Rodiče ji chtějí zabít, neboť si vzala svého současného manžela, a nikoli jiného muže. Je přímo ohrožena na životě. Finanční prostředky na složení kauce nemá. Nemá místo, kde by mohla bydlet, nikoho kromě manžela zde nezná. V Iráku ji hrozí pronásledování ze strany jejích rodičů, kteří ji chtějí zabít.
15. Součástí spisu je dále závazné stanovisko MV ČR ev. č. ZS55195 ze dne 19. 10. 2022 se závěrem, že vycestování žalobkyně do Iráku je možné. Dne 19. 10. 2022 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba, po kterou jí není možné umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Dne 19. 10. 2022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na 50 dnů ode dne omezení osobní svobody. Dle záznamu ze dne 25. 10. 2022 podala žalobkyně téhož dne v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 26. 10. 2022 bylo MV ČR vydáno rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 13. 2. 2023. Dle informace MV ČR ze dne 4. 11. 2022 vzala žalobkyně dne 31. 10. 2022 zpět svou žádost o udělení mezinárodní ochrany, proto bylo rozhodnutím ze dne 2. 11. 2022 zastaveno správní řízení o této žádosti. Dle sdělení MV ČR ze dne 22. 11. 2022 bylo žalobkyni dne 4. 11. 2020 doručeno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, současně doručením nabylo právní moci. Proti rozhodnutí mohla žalobkyně do 15 dnů podat žalobu, po dobu běhu této lhůty byla osobou v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Lhůta pro podání žaloby uplynula dne 21. 11. 2022. Zanikla proto rovněž účinnost rozhodnutí o zajištění žalobkyně ve smyslu § 46a zákona o pobytu cizinců.
16. Dne 22. 11. 2022 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-338290-33/ČJ-2022-000022-MIG, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. b)

zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 50 dnů od vydání tohoto rozhodnutí.

17. Téhož dne (22. 11. 2022) bylo Ředitelstvím služby cizinecké policie vydáno rozhodnutí č. j. CPR-37721-3/ČJ-2022-930310-V234, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ve věci správního vyhoštění a odvolání žalobkyně bylo zamítnuto. Toto rozhodnutí bylo žalovanému doručeno dne 7. 12. 2022.
18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
19. Žalobkyně předně uvedla, že žalovaný je povinen se vždy zabývat možností uložení mírnějších opatření na místo zajištění. Dle žalobkyně měl žalovaný s ohledem na aktuální délku jejího zajištění použít některé ze zvláštních opatření. Možnosti této alternativy posoudil nedostatečně. Dle rozhodnutí je důvodem k zajištění již to, že s žalobkyně nacházela na území nelegálně. Takto paušalizované rozhodování nelze připustit. Žalobkyně zde nepáchala žádnou trestnou činnost. Žalovaný dostatečně neprokázal, že by uložené správní vyhoštění nerespektovala. Podle žalobkyně lze k zajištění přistoupit pouze tehdy, když mírnější opatření nebudou dostatečně účinná. Rozhodnutí o zajištění musí být také proporcionální ve vztahu k poměrům cizince, v daném případě žalobkyně a jejího manžela.
20. Soud námitku žalobkyně, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření na místo zajištění, jako důvodnou neposoudil.
21. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly*, b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo*; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“)*, c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly*.
22. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
23. Soud se ztotožňuje s názorem žalobkyně, že je nezbytné posuzovat možnost uložení zvláštních opatření individuálně s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem daného

případu, nicméně má za to, že v případě žalobkyně bylo posouzeno řádně. Žalovaný se dostatečně zabýval tím, zda mírnější opatření účinná.

24. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že se neztotožňuje s tím, že by žalobkyně naplnila tam uvedenou povinnost. Poukázal především na to, že žalobkyně v ČR nemá žádnou pobytovou adresu. Do ČR přicestovala ilegální cestou a je zde poprvé. ČR nebyla ani cílem její cesty. Žalobkyně nemá na území ČR žádný majetek ani rodinu, nic ji k ČR neváže. Nedisponuje ani finančními prostředky na financování každodenních potřeb. Je zde dle žalovaného reálná obava, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude ze strany žalobkyně respektováno a že se žalobkyně bude před jeho realizací skrývat nebo se mu vyhýbat. Žalobkyně sama uvedla, že ČR pouze projížděla cestou do Německa, je zde důvodná obava, že by v tomto pokračovala a nelegálně migrovala v rámci EU a využila absence hraničních kontrol. Žalovaný uvedl, že u žalobkyně postrádá záruku plnění příslušného zvláštního opatření.
25. K tomu soud uvádí, že závěr žalovaného o tom, že žalobkyně je zcela bez finančních prostředků, je v rozporu s obsahem správního spisu. Žalobkyně při výsledku uvedla, že nějaké peníze má, pouze nevěděla kolik. Dle záznamu o seznamu věcí zajištěných u žalobkyně měla bankovky: 118 x 50 EUR a 9 x 100 EUR. V žalobě uvedla, že má s manželem 7 000 EUR. Žalobkyně tedy nebyla bez prostředků, ba naopak měla k dispozici vysokou hotovost, ze které by mohla hradit nejen své výdaje, ale potencionálně složit finanční záruku. Přesto se soud ztotožňuje se neaplikovatelností § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť u tranzitujícího běžence nelze očekávat relevanci mimořádného opatření dle písm. a) jako záruky pro realizaci vyhoštění.
26. Možnost aplikace zvláštního opatření dle písm. b) žalovaný vyloučil, neboť žalobkyně sdělila, že nemá finanční prostředky, na území ČR se ani nenachází žádná osoba, která by mohla za žalobkyni finanční částku složit. Finanční záruka nebyla nabídnuta nebo složena. Soud nezná *výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním*, ale lze presumovat, že nebude přesahovat částku 6 800 EUR (cca 160 000 tis.). U cizince nelze předpokládat, že bude znát znění zákona o pobytu cizinců a bude aktivně nabízet složení finanční záruky. Je povinností žalovaného cizince o možnosti složit finanční záruku poučit, pokud shledá přípustnost takového opatření, a stanovit také výši záruky. Protokol o výsledku žalobkyně je v tomto rozsahu zmatečný. Žalobkyně při výsledku uvedla, že nějaké prostředky má, ale neví kolik, přičemž žalovanému výše hotovosti měla být známa, jestliže u žalobkyně zajistil 6 800 EUR, přesto uvedla, že prostředky na složení kauce nemá. Soud má za to, že žalobkyně byla poučena pouze formálně, nanejvýše citací zákona, jak uvedeno v protokolu, nikoli konkrétní částkou předpokládané výše finanční záruky. Teprve pokud je cizinci sdělena *výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním*, lze jeho tvrzení o nesložení finanční záruky považovat za nesouhlas s poskytnutím finanční záruky. Nelze nesouhlasit s uhrazením finanční záruky, jejíž výše není sdělena. Soud upozorňuje na skutečnost, že v rozhodnutí o prvním zajištění žalobkyně žalovaný uvedl, že žalobkyně u sebe měla prostředky ve výši přibližně 6 800 EUR.
27. Žalovaný rovněž neshledal jako možné uložit žalobkyni zvláštní opatření dle písm. c) ustanovení. Uvedl, že žalobkyně neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii ve stanovené době. ČR nebyla cílem její cesty, je zde důvodná obava, že ČR opustí a vstoupí neoprávněně na území Německa, kde nemá v úmyslu

požádat o azyl. Žalovaný nepovažoval za účelné ani uložení zvláštního opatření dle písm. d) příslušného ustanovení. Žalobkyně je osobou bez adresy a bez finančních prostředků. Nemá žádné místo, kde by mohla svou povinnost plnit. Nemůže se ani ubytovat bez finančních prostředků. Pravděpodobně by žalobkyně zmařila její vydání a vycestovala by do Německa.

28. Rovněž k těmto závěrům soud dodává, že žalovaný opět zopakoval chybný závěr o nedostatečných prostředcích žalobkyně, nicméně dle soudu v kontextu další okolností (průjezd ČR s cílem v Německu, ilegální vstup, absence pobytu a vazeb v ČR apod.) nemůže skutečnost, že žalobkyně nebyla bez prostředků být důvodem změnu v oprávněnosti závěru žalovaného o nedostatečnosti opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců.
29. Dle žalobkyně v rozhodnutí absentují dostatečné úvahy vedoucí k závěru, že žalobkyně nebude se správním orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a bude mařit rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle soudu jsou však tyto úvahy z odůvodnění dostatečně seznatelné. Žalovaný opakovaně poukázal na pobytovou historii žalobkyně. Nebyl důvod věřit žalobkyni ohledně její spolupráce v tom smyslu, že by napříště změnila svůj postoj a na místo odcestování do Německa se měla vrátit do vlasti. Žalobkyně doposud pobytové předpisy dle svých vlastních tvrzení nerespektovala, naopak využila ke své cestě pomoci převaděče. Fakt, že nepáchala trestnou činnost, není bez dalšího v žádném případě sám o sobě dostačujícím důvodem pro uložení zvláštních opatření.
30. Žalobkyně dále poukazovala na mimořádnost institutu zajištění a skutečnost, že jeho délka nesmí přesáhnout přiměřenou délku potřebnou k zajištění cíle. Pokud správní orgán nepostupuje aktivně a svědomitě, pokud jeho postup směřující ke správnímu vyhoštění není řádný, přestává být zajištění oprávněné. Správní orgán musí důkladně posuzovat skutečnosti, které by odůvodňovaly opakované zajištění. Žalovaný pouze uvedl, že dobu prodloužení zajištění stanovil s ohledem na předpokládanou složitost přípravy vyhoštění, není ale již jasné, jaké úvahy vedly žalovaného k tomu, že bude možné správní vyhoštění realizovat právě ve lhůtě 50 dnů. Ačkoli dle žalobkyně žalovaný prodloužení doby zajištění zdůvodnil, je jeho odůvodnění šablonovité a není z něj patrné, zda byla zohledněna konkrétní situace žalobkyně.
31. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnicí, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
32. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020-48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Uvedl konkrétně, že: „Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci *Chahal proti Spojenému království*, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za

účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“

33. Aby bylo možné přistoupit k zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, je tedy nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaný postupoval náležitě svědomitě. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: *„Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince najevo a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 – 150 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, č. 1850/2009 Sb. NSS).“*
34. Jedním z předpokladů řádného postupu žalované je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*
35. Soud předně uvádí, že poukazuje-li žalobkyně na to, že je nutné, aby správní orgán postupoval aktivně a činil kroky směřující ke správnímu vyhoštění cizince, jinak není další prodlužování cizince oprávněné, pak v dané věci se sice jedná již o třetí zajištění žalobkyně v pořadí, nicméně tato situace vznikla na základě úkonů žalobkyně, kdy poprvé byla zajištěna Policií ČR dne 19. 10. 2022, poté byla z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přezajištěna podle zákona o azylu a po následném zpětvzetí žádosti o

azyl byla zajištěna napadeným rozhodnutím znovu Policií ČR. Důvodem vydání dalších rozhodnutí tak nebyly nedostatečné kroky činěné v rámci přípravy správního vyhoštění. Ze správního spisu nevyplývá ochota žalobkyně vycestovat zpět do zemi původu, proto apel na urychlení vyhoštění zní velmi nepřesvědčivě.

36. Žalovaný k délce zajištění žalobkyně v délce 50 dnů uvedl, že bylo přihlédnuto k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Poukázal na rozhodnutí ze dne 19. 10. 2022, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na dva roky. Jelikož proti tomuto rozdrhnutí podala žalobkyně odvolání, nebylo dle žalovaného správní vyhoštění možné do dne vydání napadeného rozhodnutí realizovat. Toto odvolání bylo dne 14. 11. 2022 postoupeno nadřízenému správnímu orgánu. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že tento orgán má na vydání rozhodnutí 30 dnů, ke kterým je možné případně připočíst dalších 30 dnů. Jelikož do dne vydání rozhodnutí zde nebylo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, nebylo možné správní vyhoštění provést z důvodu této objektivní překážky. Žalovaný dále uvedl, že jakmile bude toto pravomocné rozhodnutí k dispozici, bude překážka realizace správního vyhoštění prolomena a bude možné zajistit veškeré náležitosti k realizaci správního vyhoštění a po vyřízení nezbytných prostředků k přepravě žalobkyně do Iráku bude správní vyhoštění realizováno. Dle žalovaného zde existuje reálný předpoklad realizace správního vyhoštění, a to ve stanovené době zajištění, realizace správního vyhoštění je možná.
37. Z uvedeného je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky zajištění 50 dní především ze skutečnosti, že žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění. Žalovaný se zabýval tím, jaký lze očekávat následný vývoj, pokud se týká rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvedl, že v době rozhodování (22. 11. 2022) bylo žalobkyni sice již správní vyhoštění uloženo (19. 10. 2022), nicméně mu nebylo známo, že by toto rozhodnutí bylo ke dni rozhodnutí pravomocné, kdy žalovaný rovněž ve svém odůvodnění zmínil, že nadřízenému orgánu bylo odvolání žalobkyně postoupeno dne 14. 11. 2022, tedy osm dní před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný rovněž uvedl, že nadřízený orgán má na rozhodnutí o odvolání 30 (60) dní. Žalovaný vycházel z toho, že realizace správního vyhoštění bude na základě rozhodnutí o něm možná, nicméně je třeba vyčkat na právní moc tohoto rozhodnutí a teprve poté bude možné činit další příslušné kroky.
38. Z obsahu správního spisu plyne, že rozhodnutí o potvrzení rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno téhož dne jako napadené rozhodnutí o zajištění, tedy 22. 11. 2022, nicméně tato informace byla dle spisu žalovanému doručena dne 7. 12. 2022. Ke dni rozhodování žalovaný dle svého odůvodnění informaci o potvrzení rozhodnutí zjevně nedisponoval. Úvahu o délce řízení o odvolání proti vyhoštění lze vnímat jako *šablonovitou*, avšak soud má za to, že jinak ani postupovat nelze. Vždy zde bude pouze předpoklad délky řízení. Soud neshledal pochybení v tom, pokud se žalovaný ve svém odůvodnění zabýval objektivní překážkou možného správního vyhoštění, tj. nepravomocným rozhodnutím o něm.
39. Soud dále uvádí, že žalovaný do svého odůvodnění nezařadil žádnou úvahu o tom, jaké očekává další potřebné kroky, které budou konkrétně činěny v rámci přípravy realizace správního vyhoštění. K tomu lze poukázat na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č. j. 50 A 5/2015 – 26 ze dne 16. 1. 2015, ve kterém shrnul, že: *„Nejvyšší správní soud soustavně judikuje, že správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké*

všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést. Dále lze – dle Nejvyššího správního soudu - nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů. Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.“

40. V tomto ohledu je odůvodnění žalovaného poměrně stručné, neboť toliko konstatuje přiměřenost s ohledem na uložené vyhoštění, kdy bylo přitom na místě, aby rozvedl podrobně jednotlivé další kroky. Soud přitom nepřehlédl, že rozhodnutí o prvním zajištění žalobkyně ze dne 19. 10. 2022 takové závěry obsahuje, kdy právě s odkazem na nutnou dobu k zajištění potřebných správním orgánem vyjmenovaných záležitostí, byla tehdy zvolena doba zajištění v délce 50 dní. Soud má nicméně přesto za to, že byt' mohlo být odůvodnění žalovaného rozhodně podrobnější, nezpůsobují tyto nedostatky samy o sobě nezákonnost rozhodnutí, žalovaný vydával své rozhodnutí o zajištění v době před právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, proto se primárně zaměřil na objektivní překážku v podobě absence právní moci tohoto rozhodnutí a očekávaný další časový vývoj ohledně tohoto rozhodnutí.
41. Žalobkyně v žalobě dále namítala, že jí ve vlasti hrozí smrt. Trpí úzkostnými stavy a obává se o svůj život. Má strach ze svých rodinných příslušníků, kteří ji údajně chtějí zabít z důvodu nesouhlasu s jejím sňatkem.
42. K tomu soud uvádí, že z protokolu o výsledku plyne, že žalobkyně v rámci tohoto výsledku opakovaně sdělila, že se nehodlá vrátit do Iráku z důvodu pronásledování ze strany jejích rodičů, kdy se obává v této souvislosti o svůj život. Důvodem tohoto pronásledování má být nesouhlas rodičů se sňatkem žalobkyně s jejím manželem, ke kterému došlo v roce 2020.
43. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že i v rozhodnutí o zajištění je žalovaný povinen alespoň předběžně vypořádat otázku možné překážky realizace vyhoštění.
44. K tomu soud odkazuje například na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2019, č. j. 3 Azs 193/2018 – 25, ve kterém zmínil usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, kdy konkrétně uvedl, že: *„považuje za vhodné poukázat na bod [25] tohoto usnesení, z něhož vyplývá, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území. V řízení o zajištění jde pouze o vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území. V této souvislosti nelze také opomenout, že časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený; má-li zajištění trvat déle než 48 hodin, respektive 72 hodin u průvozu leteckou cestou (§ 129 zákona o pobytu cizinců), musí být vydáno rozhodnutí o zajištění. Otázkou povinnosti vyžádat si závazné stanovisko v řízení o zajištění cizince se Nejvyšší správní soud zabýval v četné judikatuře navazující na shora citované usnesení rozšířeného senátu. Zmínit lze například rozsudek ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51, z něhož se podává, že při rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním*

vyhoštění (srov. též rozsudky ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Azs 43/2017-24, či ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Azs 182/2017-23).“

45. Taktéž v případě posuzování překážek realizace vyhoštění u žalobkyně si je soud vědom toho, že žalovaný měl pro své rozhodnutí značně krátkou časovou dotaci neúměrnou té, kterou má k dispozici správní orgán rozhodující o správním vyhoštění či jaká zde je v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Přesto je s ohledem na citované závěry Nejvyššího správního soudu potřeba od žalovaného očekávat alespoň stručné posouzení možných překážek realizace správního vyhoštění, kdy předpokladem takového řádného posouzení je nepochybně mj. to, že žalovaný při tomto posouzení zohlední tvrzení uváděné cizincem, tj. žalobkyní.
46. Žalovaný se v rámci svého hodnocení sice zabýval tím, zda v případě žalobkyně existuje reálný předpoklad realizace správního vyhoštění, nicméně způsob, jakým tak učinil, byl dle soudu značně zjednodušující a stručný, a to i se zohledněním výše uvedené krátké časové dotace. Ani tato krátká doba pro posouzení žalovaného nemůže ospravedlnit opomenutí podstatných skutečností žalovaným.
47. Žalovaný konkrétně v této části svého odůvodnění uvedl, že mu je z běžné praxe známo, že v případě žalobkyně reálný předpoklad realizace správního vyhoštění existuje, a to ve stanovené době trvání zajištění, neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila vycestování žalobkyně z území. Žalovaný uvedl, že zohlednil v této věci podklady, které si opatřil a vycházel z protokolu o výsledku žalobkyně, ve kterém dle něj žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že nebude moci být výkon správního vyhoštění realizován. Při této úvaze měl žalovaný dle svého tvrzení zohlednit rodinné a soukromé poměry žalobkyně, které má vázány na území. Bylo postaveno na jisto, že je státní příslušnicí Iráku, zdravotní stav vycestování nebrání a všechny rodinné příslušníky má mimo EU. Uvedené skutečnosti nasvědčují dle žalovaného tomu, že zde nejsou překážky ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Takovou překážkou není dle žalovaného ani současná pandemická situace v souvislosti s nemocí Covid-19.
48. Soud shodně jako při posouzení jednotlivých kroků směřujících k vyhoštění má rovněž v případě ohodnocení překážek vycestování u zajištění za to, že žalovaný rozhoduje ve značně krátkém časovém období. Nicméně i tak nelze připustit, aby žalovaný zcela pominul tvrzení žalobkyně, která sdělila. Žalovaný opomenul tvrzení žalobkyně o tom, že jí ve vlasti má hrozit pronásledování ze strany jejích rodičů z důvodu nesouhlasu se sňatkem a v této spojitosti v krajním případě i smrt. Na místo toho, aby se žalovaný k těmto tvrzením žalobkyně jakkoli vyjádřil, pouze uvedl, že vycházel z tvrzení žalobkyně uváděných při výsledku, kdy žalobkyně dle něj nesdělila žádné skutečnosti, které by měly jejímu vycestování bránit. Takový závěr žalovaného je však nejen zjednodušující, ale především nedostatečný, neboť neobsahuje úvahu či vyjádření k tvrzením žalobkyně o jejích obavách.
49. V tomto ohledu soud poukazuje rovněž na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2 Azs 74/2020 – 28 ze dne 24. 6. 2020, ve kterém mj. uvedl, že: *„Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z výše uvedených skutečností je patrné, že nebyly dány žádné okolnosti, které by byly překážkou správního vyhoštění stěžovatele. V kontextu judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 7 As 79/2010 - 150) se žalovaná možnými překážkami správního vyhoštění v napadeném rozhodnutí (str. 7 až 9) zabývala. Uvedla, že motivací stěžovatele bylo dle jeho slov zlepšit ekonomickou situaci pro sebe a svou sestru a při*

návratu do vlasti mu nic nehrozí. Žalovaná správně předběžně posoudila okolnosti, jež by potenciálně mohly tvořit překážky správního vyhoštění, které jí v době rozhodování o zajištění byly známy a které vyšly najevo. Správně učinila úsudek, že správní vyhoštění bude případně možné. Pokud stěžovatel namítá, že se žalovaná nezabývala jeho tvrzeními ohledně krevní msty, která brozí ze strany rodiny jeho švagra, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu v bodě 15 napadeného rozsudku, že žalobce ve správním řízení netvrdil, že by nějaké nebezpečí ze strany příbuzných jeho sestry mělo brozit přímo jemu. Naopak zdůrazňoval, že do země původu se může vrátit a záměr jeho cesty byl pouze ekonomický.“ (...) „Žalovaná se tedy zevrubně věnovala posouzení výpovědi stěžovatele. Jak z ní totiž podle smyslu vyplývá, jeho osobě vskutku v domovině nic nehrozí a své sestře chtěl svou cestou do Evropy usnadnit její situaci. Až v žalobě se stěžovatel pokusil ze své výpovědi vykonstruovat hrozbu krevní msty, kvůli které mu brozí skutečné nebezpečí vážné újmy. O účelovosti jeho jednání vypovídá i skutečnost, že v žádném státě, přes který cestoval a ve kterém mu již údajné nebezpečí nehrozilo, nevyužil možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Tuto žádost podal až poté, co byl v České republice zajištěn.“

50. Ve zde řešené věci soud vidí odlišnost, že žalobkyně v rámci výsledku své obavy prezentovala přímo ve vztahu ke své osobě, tedy žalovaný se jimi měl alespoň v rámci svých možností v řízení o zajištění zabývat, což ale, jak soud již uvedl, žalovaný neučinil a pouze obecně konstatoval absenci relevantních tvrzení ze strany žalobkyně.
51. Soud neočekává, že by se měl žalovaný k možnosti žalobkyně vyjadřovat v detailním rozsahu a podrobně zkoumat případné překážky, nicméně v daném případě žalovaný neprovedl ani základní úvahy vztahující se k obavám žalobkyně. Ty přitom přímo souvisely s tím, že je očekává po svém návratu.
52. K tomu soud uvádí, že žalovaný mohl předně poukázat na to, že se žalobkyně obává pronásledování ve vlasti ze strany jejích rodičů, současně však při výsledku sdělila, že ti žijí v Turecku, tudíž jí tvrzená hrozba v zemi původu nehrozí. Takto však žalovaný neuvedl a soud není oprávněn doplňovat absentující úvahy správního orgánu. Dále mohl žalovaný poukázat na zpětvzetí žádosti o azyl. Dále žalovaný mohl vyjít také ze závazného stanoviska ve věci možnosti vycestování žalobkyně, dle kterého má žalobkyně možnost se v případě tvrzených obtíží obracet na orgány v zemi původu. Ostatně sám žalovaný toto stanovisko dříve zohlednil – v rámci odůvodnění rozhodnutí o zajištění žalobkyně ze dne 19. 10. 2022. Ostatně odůvodnění prvního rozhodnutí o zajištění bylo podrobnější než nyní napadené rozhodnutí. Obsah odůvodnění by neměl být ovlivněn tím, o jaké rozhodnutí o zajištění v pořadí se jedná, každé další rozhodnutí musí být odůvodněno se stejnou pečlivostí jako rozhodnutí první, neboť stále jde o zajištění.
53. Lze tak shrnout, že odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí ohledně možných překážek vycestování, respektive realizace správního vyhoštění, je vedeno pouze v obecné rovině a není z něj zřejmé, jak žalovaný k tvrzením žalobkyně o jejích obavách přistoupil. Proto je v tomto ohledu rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Obdobná ledabylost odůvodnění je dána v rozsahu finanční záruky, kdy skutkový závěr žalovaného o nedostatku prostředků je v rozporu s obsahem správního spisu a z toho plynoucí právní úvaha o nemožnosti realizace daného opatření je nesprávná.
54. Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost úvah ohledně nebezpečí hrozící žalobkyni v zemi původu a pro rozpor skutkových zjištění o nedostatku finančních prostředků s obsahem

správního spisu, přitom takový závěr měl být důvodem pro nepřijetí jiného opatření – složení finanční záruky.

55. Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku soud zamítl, neboť přiznání odkladného účinku žaloby proti zajištění cizince je vyloučeno, jelikož by se nejednalo o prozatímní procesní řešení, ale o řešení konečné, neboť by vedlo k ukončení zajištění žalobkyně, čímž by byl popřen smysl následného rozhodování ve věci, jestliže žalobkyně byla zajištěna z důvodu obavy z maření rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku by mělo shodné konečné účinky jako vyhovění žalobě.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně sice měla ve věci úspěch, nicméně jí náklady řízení nevznikly. Žalovanému náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. 12. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce